

Τον τελευταίο καιρό ζούμε στο πετσί μας μια χωρίς προηγούμενο επίθεση του κράτους σε μια προσπάθειά του να ποινικοποιήσει κάθε χώρο, ομάδα, άτομο που δεν χωρά στα πλαίσια που βάζει σήμερα ο σοσιαλφασισμός του ΠΑΣΟΚ και η κοινωνία των "αγανακτισμένων πολιτών".

Αναφέρουμε ενδεικτικά:

-Την απαγόρευση κάθε πορείας και συγκέντρωσης στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσ/νίκης, με πρόσφατες φυλακίσεις αντιπυρηνικών διαδηλωτών, με αμέτρητες "προληπτικές" συλλήψεις και ξυλοδαρμούς,

-Τα επανειλημμένα χτυπήματα ενάντια σε απεργούς, (απαγόρευση της πορείας των εργατών της Στάγιερ, επέμβαση των ΜΑΤ στο εργοστάσιο της Κόκα-κόλα στην Πάτρα, την πρόσφατη επιστράτευση των πιλότων στην Ολυμπιακή κ.λ.π)

-Το ηλεκτρονικό φακέλωμα που μας ετοιμάζουν.

Όλα αυτά συνθέτουν τον εφιάλτη μιας ολοκληρωτικής κοινωνίας που τον ερχομό της πρώτος ο Όργουελ διαισθάνθηκε και περιέγραψε.

Μιά τόσο εκτεταμένη καταστολή δεν άφησε απέξω το γυναικείο ή μάλλον εκείνο το κομμάτι του που βρίσκεται πέρα και ενάντια σε κάθε λογική κρατικού φεμινισμού. Έτσι την ίδια στιγμή που η περιβόητη "ισότητα των δύο φύλων" έχει γίνει καθημερινός λόγος του κράτους, αυτόνομες φεμινίστριες χτυπήθηκαν και πιάστηκαν απ'την αστυνομία, επειδή οργάνωσαν αντι-συγκέντρωση απέναντι στη συνάντηση θρησκευτικών και παραθρησκευτικών οργανώσεων, που διαδήλωναν κατά των εκτρώσεων (και μάλιστα ενώ λίγο καιρό αργότερα, ψηφίστηκε απ'τη βουλή η αποποινικοποίηση της έκτρωσης).

Ακολούθησε το χτύπημα της συγκέντρωσης αυτόνομων γυναικείων ομάδων στην πλατεία Εξαρχείων, από αστυνομία και αγανακτισμένους Πασοκίτες και η κατασυκοφάντηση των γυναικών απ'τον τύπο. Ήταν μερικοί ενδεικτικοί τίτλοι: "Τα ΜΑΤ πήραν αγκαλιά τις φεμινίστριες, φεμινίστριες πιάστηκαν σε επιχείρηση κατά των ναρκωτικών".

Εμείς, οι αυτόνομες γυναίκες προσπαθήσαμε μ'αυτή τη συγκέντρωση ν' απαντήσουμε στην κρατική τρομοκρατία, χρησιμοποιώντας την τακτική της παθητικής αντίστασης, επειδή θεωρήσαμε ότι μόνο μ'αυτό τον τρόπο θ' αποδεικνύαμε ανοιχτά ότι η υποτιθέμενη "άλογη βία" των ατόμων της πλατείας δεν ήταν παρά η αφορμή για την επίθεση που εξαπέλυσε το κράτος. Αυτή η επίθεση πάει πολύ πέρα απ'την συγκεκριμένη πλατεία, στοχεύει στην κατάπνιξη κάθε κοινωνικής και πολιτικής αντίστασης αυτού του χώρου. Η παθητική αντίσταση ήταν ένα συγκυριακό μέσο δράσης και διόλου η θεωρητικοποίηση της δήθεν "ειρηνοφιλίας" των γυναικών που "αποδοκιμάζουν τη βία σε κάθε περίπτωση". Θυμίζουμε εδώ πως μιά τελείως διαφορετική πρακτική του αυτόνομου γυναικείου κινήματος, η αυτοδικία, εφαρμόστηκε στην περίπτωση του βιαστή Γ. Βαρδαβά, στο βραχάτι και αλλού.

Είναι φανερό ότι ο αγώνας για μας είναι διπλός: ενάντια τόσο στην ταξική όσο και την αντροκρατική φύση της κοινωνίας.

Χώροι που στην πλειοψηφία τους, ούτε καν αναγνωρίζουν την ύπαρξη φυλετικής καταπίεσης, μας καλούν να συμμετάσχουμε σ' αυτή τη συγκέντρωση, μετά από την κίνηση που κάναμε στην πλατεία Εξαρχείων.

Επειδή πιστεύουμε ότι η κρατική καταστολή μας θίγει και σαν άτομα, αλλά και σαν κομμάτι του γυναικείου χώρου, ήρθαμε εδώ για να κουβεντιάσουμε, ν' ανταλλάξουμε απόψεις και ν' αναζητήσουμε διεξόδους-απαντήσεις στη σημερινή κατάσταση.

Είναι γεγονός ότι η ασφυκτική τρομοκρατία του κράτους και η αφαίρεση των στοιχειωδέστερων συνταγματικών δικαιωμάτων, στενεύει τα περιθώρια πολιτικής δράσης και ωθεί ένα κομμάτι του "χώρου" σ' έναν ατέλειωτο (και πιθανά αδιέξοδο) ανταρτοπόλεμο με την αστυνομία, ενώ παράλληλα ολοκληρώνεται απ' τη μεριά της κυβέρνησης, των κομμάτων και του τύπου ένα κλίμα κοινωνικής και πολιτικής απομόνωσης και χτυπήματος κάθε ιδεολογίας και πρακτικής που δεν χωρά στις λογικές τους.

Θεωρούμε πως μιά μαζική και ειρηνική πορεία ενάντια στην κρατική καταστολή, πορεία όπου θα συμμετέχει το μάξιμουμ των δυνάμεων αυτού του χώρου (αναρχικοί, αριστεριστές, αντεξουσιαστές, οικολόγοι, φεμινίστριες), θα ήταν μια καλή απάντηση, ένα πρώτο βήμα για το σπάσιμο της απομόνωσης που μας έχει επιβληθεί. Όμως κάτι τέτοιο είναι αρκετά δύσκολο να γίνει κάτω απ' τις τωρινές συνθήκες - όχι μόνο τις αντικειμενικές, αλλά κυρίως τις υποκειμενικές. Είναι γνωστή η δυσπιστία που υπάρχει μεταξύ των ομάδων και ατόμων και η όξυνση των μεταξύ τους αντιθέσεων κ.λ.π. Γι αυτό και τη σημερινή κουβέντα τη βλέπουμε περισσότερο σαν μιά ευκαιρία επαφής και διαλόγου (όχι υβρεολογίου, ελπίζουμε) ανάμεσα στα διαφορετικά κομμάτια που υφίστανται τις συνέπειες της κρατικής τρομοκρατίας, σαν διερεύνηση της δυνατότητας - αν όχι μιας μαζικής πορείας - τουλάχιστον οποιασδήποτε μελλοντικής κοινής σύμπραξης ενάντια στην καταστολή.

Όλα αυτά χωρίς διόλου να ξεχνάμε τα όσα μας χωρίζουν απ' τις πρακτικές και τις ιδέες ενός χώρου που -παρά τις διακηρύξεις του περί αντεξουσιαστικότητας- δεν διστάζει (σε επίπεδο ατόμων) να εκδηλώσει ένα σεξιστικό χουλιγκανισμό σε βάρος των γυναικών.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΟΥΚΑΚΙΟΥ Η

„ΛΑΒΡΥΣ“